

Arrest

nr. 189 184 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad Gent.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2014 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest van de Raad Van State van 17 januari 2017 met nr. 237.042 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2015 met nr. 144 509 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, loco advocaat L. DENYS en advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 mei 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent trof op 12 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 14 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van (...) artikel 51, § 1, tweede lid (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving (...), die op 09/05/2014 werd ingediend door:

Naam : V.(...) Q.(...)

Voorna(a)m(en): R.(...) A.(...)

Nationaliteit : Mexico

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats : (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te / verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd :*

Uittreksel uit de huwelijksakte (indien vereist met legalisatie), bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belgische echtgenote, bewijs van voldoende huisvesting, ziekteverzekering voor Belg en gezin,

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. art. 52, § 3 van het KB

van 8 oktober 1981.

(...)

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 42, § 1, eerste lid voornoemd bepaalt dat “Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag (...) erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden (...) overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”

Krachtens artikel 52, § 4, tweede lid, indien er geen beslissing genomen werd binnen de termijn van artikel 42, wordt het verblijf toegekend en aan de vreemdeling een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie afgegeven.

Uit voornoemde bepalingen volgt dat de termijn van 6 maanden een vervalttermijn is.

De aanvraag werd ingediend op 9 mei en de beslissing werd genomen op 12 november. Tussen deze 2 data liggen 6 maanden en 3 dagen.

De beslissing werd bijgevolg genomen na verloop van de termijn van 6 maanden. Bijgevolg kon verwerende partij geen weigeringsbeslissing meer nemen.

Door dit toch te doen worden de ingeroepen bepalingen geschonden.”

3.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42 §1, eerste lid Vreemdelingenwet,
- artikel 52 §4, tweede lid Vreemdelingenbesluit.

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing laattijdig werd genomen en de termijn van zes maanden vermeld in artikel 42 Vreemdelingenwet een vervaltermijn is zodat er geen weigeringsbeslissing meer kon worden genomen.

Waar verzoekende partij verwijst naar art. 42 Vreemdelingenwet juncto art. 52, § 4 Vreemdelingenbesluit, laat verweerder gelden dat deze artikelen betrekking hebben op de termijn waarbinnen de gemachtigde van de Staatssecretaris (en dus niet het gemeentebestuur) een aanvraag ten gronde dient te onderzoeken. Deze termijn speelt evenwel enkel wanneer de vreemdeling binnen de termijn van drie maanden na het indienen van de aanvraag de vereiste stukken heeft overgemaakt – quod non in casu.

“Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de bestreden beslissingen niet werden genomen binnen de zes maanden na de aanvraag. De aanvraag dateert immers van 12 september 2012, daar waar de bestreden beslissingen zijn genomen op 30 april 2013. (...) Overeenkomstig artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit -waarnaar verzoeker lijkt te verwijzen- dient de verblijfskaart te worden afgegeven indien de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde het verblijfsrecht erkent of er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling -en de hierin vervatte vervaltermijn- vindt evenwel enkel toepassing indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt en het gemeentebestuur vervolgens de aanvraag heeft overgemaakt aan de bevoegde staatssecretaris of diens gemachtigde; In casu dient te worden opgemerkt dat de burgemeester van de stad Antwerpen, overeenkomstig het hierboven reeds geciteerde artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit, de aanvraag heeft geweigerd bij gebreke aan het voorleggen van alle vereiste documenten. Uit de tekst van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt geen vervaltermijn. 3/5

Verzoeker weerlegt de motivering verder niet dat hij niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt binnen de gestelde termijn van drie maanden. Nu de vervaltermijn voorzien in artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit in casu geen toepassing vindt, blijkt niet dat verweerder niet langer kon overgaan tot het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.” (R.v.V. 120.332 dd. 10.03.2014)

De kritiek van verzoekende partij mist derhalve juridische grondslag.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden beslissing laattijdig werd genomen omdat ze werd getroffen buiten de vervaltermijn van zes maanden zoals bepaald in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Kernpunt van het betoog van de verwerende partij is dat deze vervaltermijn van zes maanden maar van toepassing is als het gemeentebestuur binnen de drie maanden heeft vastgesteld dat de aanvrager alle nodige stukken heeft overgemaakt en dat deze dan geldt als beslissings-termijn voor de gemachtigde van de staatssecretaris. Verwerende partij zoekt voor deze stelling steun in artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

3.4. Het feit dat de bestreden beslissing is genomen meer dan zes maanden na het indienen van verzoekers aanvraag tot verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt niet betwist door de verwerende partij en wordt integendeel uitdrukkelijk door haar erkend in de nota. De vaststelling van verzoeker vindt ook steun in het administratief dossier. De vraag is of de termijn zoals bepaald in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is als de beslissing wordt getroffen door het gemeentebestuur, zoals in casu.

3.5. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)."

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. [...]

§ 2. *Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :*

[...]

§ 3. *Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.*

§ 4. *Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.*

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken".

3.6. Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Er wordt geen bevoegdheid aan de Koning gegeven voor het bepalen van de termijn waarbinnen het recht op verblijf aan de burger moet worden erkend.

3.7. Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: "enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt." Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet blijkt "dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd".

3.8. Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is. De verwerende partij houdt ten onrechte voor dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel betrekking zou hebben op de situatie waarin de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing zou moeten nemen nadat het gemeentebestuur het dossier heeft overgemaakt. In het bovenvermeld arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft het Grondwettelijk Hof beslist dat de termijn van zes maanden "in elk geval" moet worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt.

3.9. Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vormt integraal de uitvoering van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve moeten alle met toepassing van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit genomen beslissingen ook worden genomen binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. Het voornoemde artikel 52 kan immers geen afbreuk doen aan hetgeen is bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet als hogere norm. Het gegeven dat het gemeentebestuur op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit de aanvraag pas kan weigeren na afloop van de termijn van drie maanden waarbinnen de vreemdeling de vereiste documenten moest overmaken, doet geen afbreuk aan de algemeen bepaalde vervaltermijn van zes maanden in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ook het feit dat artikel 52, § 4

van het Vreemdelingenbesluit enkel de situatie betreft waarin het gemeentebestuur de aanvraag met de vereiste documenten heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris doet geen afbreuk aan het voorgaande. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervalltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als sanctie dat, *“indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, van de wet, [...] de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ [geeft]”*. Er wordt niet gepreciseerd dat de sanctie bij het uitblijven van een tijdige beslissing enkel zou gelden voor de federale overheid of enkel voor het gemeentebestuur.

3.10. Dit alles leidt tot de conclusie dat de bestreden beslissing die is getroffen buiten de termijn van zes maanden zoals bedoeld in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voormelde bepaling schendt (cf. RvS 17 januari 2017, nr. 237.042).

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA